

In je hok

We zitten midden in de 40 dagentijd, op weg naar Goede Vrijdag en Pasen. Eigenlijk elk jaar een bekende en vanzelfsprekende route, die je lang niet altijd bewust meemaakt.

Dit jaar is alles anders en ervaren we aan de lijve de dingen die ook in de 40 dagen een rol spelen:

De vastentijd: niet als keuze, maar als richtlijn, om te vasten met betrekking tot contacten, feesten en bijeenkomsten en ontmoetingen.

Maar ook **de lijdenstijd**, als het gaat om de verwoestende effecten van het coronavirus. En dan merk je dat een verhaal op afstand heel dichtbij kan komen, en dat je er elke dag heel concreet bij bepaald kunt worden. Ja, zelfs gevaar kunt lopen.

We worden bepaald bij de ernst van de zaak.

40 dagentijd: ook een **tijd om je te bezinnen** op wat er gebeurt in je leven in deze crisisperiode.

Ik werd mij vooral bewust van wat er gebeurt met angst.

Als mensen angst hebben, wordt alles nog erger dan het is.

Het coronavirus is besmettelijk, maar angst lijkt haast nog besmettelijker te zijn.

Aan het begin lijkt alles nog goed onder controle te zijn, zodat je zelf nog de baas kunt zijn, en alles kunt beheersen.

En dan komt er zomaar een moment, dat je er geen grip meer op hebt.

De angst maakt alles erger en groter en dat betekent, dat je je dan steeds kleiner voelt worden, en op het laatst zelfs alleen nog maar slachtoffer, en bang voor je leven.

Dan kun je ook verder nergens anders meer aan denken, ja zelfs het denken verdwijnt... en de angst regeert.

Dan blijkt het geloof ook vaak geen houvast te bieden.

Je de vraag stellen naar de betekenis van het geloof in die situatie.

Dan zijn het maar goedkope antwoorden als je zegt: *'God zal er wel een bedoeling mee hebben'*, of: *'God zorgt heus wel, dat het goed komt'*, of zoals ik laatst tegenkwam: *'Het is Gods straf voor de zonden van de mens'*

Er is een verhaal in de Bijbel waarin, voor mijn gevoel, ongeveer hetzelfde gebeurt als wat er nu gebeurt in onze situatie.

Het verhaal over discipelen, vissers in een bootje op het meer van Gallilea.

Zij waren bekend en vertrouwd als geen ander met water en wind.

En dan in één keer komt er een storm...

En van het ene moment op het andere raken ze de grip kwijt, op de wind, op de boot, op hun leven: het overstijgt hen.

En dan is er de angst: wij vergaan!

De storm wordt als het ware steeds groter in hun beleving, neemt haast mythische trekken aan, als een soort godheid die hen wil ombrengen.

En.... Jezus ligt daar rustig te slapen, in de boot.

Degene op wie ze hun vertrouwen hebben leren stellen, om wie ze huis en haard hebben verlaten om hem te volgen, slaapt.

Je zou kunnen zeggen: het Vertrouwen is wel aanwezig, maar het wordt niet door de discipelen op dat moment ervaren...

In plaats daarvan de schreeuw: *'Here, wij vergaan!'*

Dan staat Jezus op en kijkt naar de storm.

En, zo stel ik me de situatie voor, dan zegt hij: *'Storm, ga in je hok! Je bent maar een storm, en niet meer dan dat!'*

En dan wordt het weer rustig. Alle mythische boosaardige trekjes van de storm verdwijnen. De storm is gaan liggen, alles wordt weer gewoon.

Wat is de betekenis van dit verhaal?

Wat heeft het mij te zeggen?

- Er zijn situaties, die je boven het hoofd groeien, en angstaanjagend zijn.
- Er is ruimte voor de angst, en voor het uiten ervan
- Er is ook ruimte om te ontdekken, dat je niet het slachtoffer hoeft te blijven van de situatie, maar dat je vertrouwen mag hebben, een vertrouwen dat met je meereist, waar je je niet altijd van bewust bent.

Het gaat om dat vertrouwen, In de vorm van God, die met zijn verhaal, het verhaal van Jezus, met je mee gaat, soms zonder dat je je daarvan bewust bent.

En dat je die mag aanroepen in de nood, en op Hem een beroep mag doen

Om dan te kunnen ervaren, dat Hij er is. Soms in de vorm van een ander mens, die naar je omziet, of die jou tot steun is. Of dat je de dingen weer kunt zien, zoals ze zijn, in ware proporties...

Dat je je bijvoorbeeld realiseert: het is maar een virus. Als we echt willen, kunnen we ermee omgaan met ons verstand en met ons hart.

Laten we zo samen in vertrouwen op weg gaan naar Goede Vrijdag, maar ook naar Pasen.

Want, Hij gaat met ons mee!

Piet Brongers